

DANSEN IN HET LUCHTLEDIGE

Patrick Reyntiens
Luc De Keersmaecker

Dansen in het luchtledige

Leven met hiv

© 2015 Patrick Reyntiens, Luc De Keersmaecker & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Toni Mulder, Mulder van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto cover: Noortje Palmers
Foto auteur: Lionel Marquez

NUR 740
ISBN 978 94 6001 386 7
D/2015/11.676/278

e-boek ISBN 978 94 6001 387 4

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoe ernstig wordt de liefde als
je weet dat zij kan doden
als ik jou zeg het is verboden
om tot het uiterste te gaan
en ik ook jou dan onvoldaan
en heel vertwijfeld zie verdwijnen

ik leg de brieven die ik kreeg van jou
voorzichtig weg en hoor
alleen nog maar de klok die stoort
zo uur na uur en dagenlang
tot elk detail van het behang
een stukje leeft met mij

dan sluit ik langzaam de gordijnen
net als de hoop die ik nog had
jou ooit nog weer te zien
en met de vraag
of ik een volgende keer
als die er komt
niet beter zwijg misschien
want net zoals een ander heb ik noden

hoe ernstig wordt de liefde,
als je weet dat zij kan doden.

bert deben
Antwerpen, 21 januari 2002, voor Patrick.

Ik ben een kikker die gekust wil worden
maar niemand komt nog dichterbij
men weet dat ik iets giftig heb in mij
nochtans ben ik veel meer dan dat

ik ben de liefde
diep in bloed gevangen
ik ben twee armen van verlangen zat
ik ben een donzen deken dat graag warmte geeft

een vuurrood laken van fluweel
ik wil de lust zijn die opnieuw herleeft
het zonlicht in verduisterd leven
en 's avonds ook de maneschijn

voor wie mij toch die kans wil geven,
voor wie ik toch nog prins mag zijn.

bert deben

Antwerpen, 10 februari 2002, voor Patje.

Voorwoord

Normaal gezien had ik nu niet meer geleefd. Was ik nu een hoopje as geweest in een nis op het kerkhof van Willebroek. Mijn naam zou in de eenentwintigste eeuw niet zijn opgedoken in persartikels, tijdens radio- en tv-interviews, op internationale congressen, op de cover van een boek. Hij zou enkel te lezen geweest zijn op een vergeten marmeren tegel in de schaduw van een treurwilg.

Dertig jaar geleden, aan het begin van de aidsepidemie in Europa, was mijn doodvonnis getekend. Zelfs volgens de meest optimistische dokters had ik hooguit nog tien jaar te leven.

Onlangs was er op tv een interview met een verpleegster van het Instituut voor Tropische Geneeskunde in Antwerpen. Ze vertelde over de jaren tachtig, de meest ingrijpende periode uit haar leven, toen ze als jonge stagiaire de mensen met aids als vliegen zag sterven. Ze waren allemaal dood, verklaarde ze, op één na.

Die ene ben ik. Waarom, heb ik me dikwijls afgevraagd. Waarom overleefde ik aids, een ziekte die tot

halfweg jaren negentig fataal was? Waarom kroop ik door het oog van de naald?

Een bevredigend antwoord heb ik niet gevonden en zal ik wellicht nooit vinden. Maar dat ik er nog ben is een feit. Misschien leef ik nog om mijn verhaal te vertellen. Om de duizenden die na mij besmet werden een hart onder de riem te steken. Om hen te laten zien dat het ook met hiv mogelijk is om van het leven te genieten.

Gelukkig is hiv ondertussen geen doodvonnis meer. Het is een chronische aandoening geworden. Maar net als ik worden de seropositieven van vandaag geconfronteerd met hindernissen, tegenwerkingen en beproevingen van allerlei slag. Mij heeft het inder tijd diep de put in geduwd. Maar dankzij de hulp van familie, vrienden, lotgenoten en professionelen ben ik langzaam uit die put gekropen. Hoe dat gebeurd is, wil ik in dit boek openhartig vertellen.

Net als iedereen hunkeren ook mensen met hiv naar een volwaardig bestaan. Naar een leven zonder geheimen, zonder discriminatie, zonder stigma. Tenslotte hoop ik dat mijn lotgenoten na het lezen van dit boek het gevoel hebben dat ze zonder problemen openlijk over hun seropositiviteit kunnen spreken als ze daar behoefte aan hebben.

Maar wat ik vooral wil bereiken is dat de lezer begrip krijgt voor mensen die leven met hiv.

1

Met dertien aan tafel (1964-1979)

Ik ben opgegroeid in een gezin van elf kinderen. Een nieuw samengesteld gezin, zou men het nu noemen. Daar was in 1964, mijn geboortejaar, nog geen sprake van.

Mijn vader Leon, destijds een prille dertiger, was een jaar voor mijn geboorte getrouwd met Martha, een gescheiden vrouw die tien jaar ouder was dan hij. Hij had haar leren kennen in café Saffier in Willebroek, waar zij aan de tap stond en hij regelmatig iets kwam drinken. Mijn moeder had toen al negen kinderen: Dorty, Renée, Mien, Betty, Marc, Josiane, Tinne, Tisha en Rudi. Vader beschouwde hen meteen als zijn eigen kroost. Er zouden er nog twee bijkomen: ikzelf en de jongste, mijn zus Tanja (die we altijd Take noemen). We vormden een hecht gezin. Of we nu volle of halve broers en zussen waren, had voor ons geen belang.

Maar onze eenheid was niet voor iedereen een evidentie. Bij mijn grootouders langs vaders kant waren al mijn zussen en broers welkom, maar op hun dressoir stonden alleen de portretten van Take en mij. Grootvader en grootmoeder spraken altijd van 'ons Take' en 'onze

Patrick', maar van 'jullie Marc' en 'jullie Tinne'. Met Kerst of op verjaardagen hadden ze alleen voor Tanja en mij cadeautjes.

Thuis werd onze vrolijke bende stevig in het gareel gehouden door mijn moeder, een vrouw die van aanpakken wist. Naar de normen van die tijd was ze niet overdreven streng, maar regels waren regels. Zo had ieder zijn plaats aan tafel. Vader zat aan het hoofd-einde, naast hem moeder en dan volgden de jongsten. Hoe ouder de kinderen, hoe verder ze van vader af zaten. Eten was een ernstige bezigheid. Geen gespeel of onbeleefdheid. Wie zich misdroeg, kreeg van moeder een tik.

Ze regelde ook het drukke verkeer in huis. Wie 's morgens eerst naar het werk of naar school moest, kreeg voorrang in de badkamer en op de wc. O wee als je niet vooraf op de deur klopte.

Beleefdheid en respect voor andere mensen heeft ze ons van kleins af aan ingeprent. Als we bij vreemden op bezoek gingen, zaten we braaf op een rij en durfden we nauwelijks te bewegen.

In tegenstelling tot moeder, deelde vader zelden een tik uit. Hij was zachtmoediger en gevoeliger. Hij was ook meer onderhevig aan stemmingswisselingen. Bij een meevaller werd hij meteen euforisch, een tegenslag maakte hem weken depressief. Dan was hij zelfs niet meer in staat te werken. Nochtans deed hij zijn job als tuinman graag. Hij verzorgde de plantsoenen en tuinen van het Sint-Jozef Rusthuis in Willebroek.

Voor de bejaarden deed hij met plezier extra klussen. Hij was er heel geliefd.

Om hem niet te veel te belasten, schermde Martha haar man af. Ze zorgde ervoor dat hij zich zo weinig mogelijk om zijn kinderen moest bekommeren. Zij controleerde de rapporten en bestrafte slechte resultaten. Vader hoefde daar niets van te weten. Het was veel belangrijker dat de kinderen zijn pantoffels bij de voordeur klaarzetten als hij thuiskwam.

Met al die monden om te voeden, hadden we het uiteraard niet breed in ons bescheiden huisje in de Willebroekse Appeldonkstraat. Speelgoed werd gedeeld en kledij overgedragen van groot op klein. Leuk was het niet om in je afgedragen plunje naar school te gaan. Maar mijn ouders zorgden er wel voor dat we net als de anderen mee konden op sneeuw- of bosklassen. Met geleende skibroek of stapschoenen weliswaar. Nieuwe kleren kregen we sporadisch, voor speciale gelegenheden zoals de jaarlijkse kermis of Willebroek jaarmarkt.

Mijn favoriete dag was woensdag, frietdag. Dan was moeder al van 's morgensvroeg met het aardappelmesje in de weer. Ze sneed geen 'luie wijven frieten', maar fijne exemplaren. Tegen elf uur had ze al kilo's voorgebakken. Daarna repte ze zich naar de markt voor een half dozijn braadkippen. In de vakantie mochten we met haar mee, dan kregen we een hamburger en een Brusselse wafel. 's Avonds was het feest. Frieten à volonté en voor elk een kloeke borst of bil. Het meest

gegeerd waren de krokant gegrilde kippenvellen. Daar vochten we voor.

De buurt waar we woonden was volks en gezellig. In de zomer zette iedereen zijn stoel op het voetpad om met de burens te keuvelen. De kinderen liepen te ravotten in het midden van de straat of op het plantsoen naast de fabriek Granges Grever.

Tijdens de ronde van Frankrijk, die toen steevast door Eddy Merckx werd gewonnen, organiseerden we dagelijks een rit op onze gammele fietsen. Mijn vriendjes wilden allemaal winnen, maar ik fietste niet graag. Ik stippelde liever het parcours uit, gaf commentaar als omroeper en masseerde de rennerskuiten. Maar het liefst van al overhandigde ik de zegebloemen aan de winnaar, met de traditionele kussen natuurlijk. Om alles nog wat echter te doen lijken, durfde ik me al eens op te tutten met de lipstick van ons Josiane of op de naaldhakschoenen van ons Renée te lopen.

‘Patrick, gij zijt precies een jeannet!’ kreeg ik dan te horen.

Ik trok me dat niet aan en gaf de winnaar nog een extra kus. Die vond dat trouwens niet erg. Hoe meer lipstickafdrukken op zijn wangen, hoe heldhafter hij eruit zag.

Maar het was niet altijd speeltijd. Van kleins af aan moesten we moeder helpen in het huishouden of met vader zetels herstellen. Om wat extra geld in het laatje te brengen, repareerde mijn vader namelijk bankstellen. Hij garneerde en stoffeerde ze, moeder deed het naaiwerk en nu en dan hielpen wij een handje.

Naar school gaan was een kwelling voor mij. Als kleuter krijste ik wanneer moeder me ’s morgens wegbracht. Op de lagere jongensschool kon ik niet goed volgen en was ik bang van de wilde spelletjes tijdens de pauze. Daarom mocht ik na het eerste jaar naar de gemengde gemeenteschool. Daar zocht ik het gezelschap van de meisjes op. Hinkelen, met ballen tegen de muur kaatsen, snoepjes uitwisselen met mijn vriendinnetjes en romantische woordjes in hun poëzieboek pennen. Ik bloeide open.

Om de twee weken gingen we met de school naar zwembad Schalk in Willebroek. Hoewel ik eigenlijk niet graag zwom, vond ik dat toch heel leuk. Tijdens het omkleden werden jongens en meisjes strikt gescheiden. Zo kwam ik in een kleedhokje terecht bij een jongen die twee jaar ouder was dan ik. Zijn naam weet ik niet meer, maar ik vond hem heel knap. Hij droeg met trots het eerste dons op zijn bovenlip en boven zijn piemel groeiden al krullen. De eerste keer wreven onze blote ruggen per toeval tegen elkaar, de volgende keer kwamen er strelende handen aan te pas. Het duurde niet lang voor onze piemels in het spel werden betrokken, hoewel de mijne nog niet volledig gebruiksklaar was. We vonden het allebei zeer spannend en opwindend. Dikwijls doken we pas het bad in als de anderen al hijgend aan de kant hingen.

Hoe de onderwijzers ook hun best deden, ze slaagden er niet in mij voor hun lessen te interesseren. Kleuren, popmuziek, stiekem ballet dansen en toneel spelen met de Barbiepoppen van mijn zussen, daar hield ik

me mee bezig. Mijn schoolresultaten waren rampzalig.

Daarom dachten mijn ouders dat ze er goed aan deden me na de lagere school naar een beroepsrichting te sturen, 'Hout en metaal' in het Koninklijk Technisch Atheneum van Willebroek. Echt niets voor mij met mijn twee linkerhanden. En wat erger was, er waren geen meisjes meer, alleen maar een bende jonge wolven die op elk moment de speelplaats in een slagveld konden omtoveren. Een onbekende en keiharde wereld voor mij. Maar ik stond mijn mannetje en gooide me af en toe in een gevecht om me te bewijzen. Dat ik meestal met een bloedneus of een blauw oog het onderspit moest delven, nam ik erbij.

Hout en metaal waren niets voor mij. Nee, ik zag mijn toekomst helemaal anders. Ik wou een wereld vol glitter en glamour. Mooie kleren en muziek. Danser of acteur wilde ik worden. Ik zou eerst naar de muziekschool en dan naar Studio Herman Teirlinck gaan. Dat was echter buiten mijn ouders gerekend. De muziekschool was te duur en een onzekere toekomst als artiest zagen ze hoegenaamd niet zitten. Een degelijke stiel moest ik leren, dan zou ik later tenminste een goed betaalde job hebben. Of wilde ik zoals mijn oudere zussen op mijn veertiende gaan werken in het recyclage-fabriekje van Creanhals hier om de hoek? Afgedragen kleren sorteren en herstellen aan een hongerloon?

Hoe ik na dat eerste schooljaar ook protesteerde, ik moest naar de vakschool blijven gaan. Als troost mocht

ik lid worden van de socialistische volksdansgroep Jong Rondinella in Willebroek: zonen en dochters van fabrieksarbeiders die zich op zondag als mini-boeren verkleedden en optraden in heel het land. Ik had het dansen al snel onder de knie en genoot van het succes dat we oogstten. En de mooie boerenkleren gaven alles nog een extra glans.

Nog een jaar ploeterde ik voort in de afdeling hout en metaal. Tot ik hoorde van het PIVA-Instituut in Antwerpen: een hotelschool met nationale uitstraling. Dat leek me een stap in de richting die ik wou. En je leerde er een vak zoals mijn ouders wilden. De hele zomervakantie zeurde ik hun de oren van het hoofd. Uiteindelijk mocht ik me inschrijven.

Op het PIVA leerde ik Willy kennen, een toffe knul met een guitige glimlach. Het klikte meteen tussen ons. We zaten in de klas naast elkaar en ook na schooltijd trokken we samen op. We beseften al vlug dat we anders in elkaar zaten dan onze klasgenoten. Hoe anders, dat werd voorlopig niet benoemd. Sterker nog, we gedroegen ons net als alle veertienjarige jongens. Op een bepaald moment hadden we allebei een vriendinnetje. 's Zaterdags gingen we geregeld met z'n vieren naar de film. Dan zaten we allebei met onze arm om de schouder van onze meisjes. Zij altijd aan de buitenkant, Willy en ik naast elkaar in het midden. In het donker drukte hij soms zijn been tegen het mijne of legde ik mijn hand "per toeval" op de zijne. Meer gebeurde er niet, ik zag het gewoon als een bevestiging van onze sterke vriendschap. Maar opwindend vond ik het wel.

Toen ik Willy bijna een jaar kende, vertelde een meisje uit onze klas me dat ze lesbisch was.

‘En ik denk dat ik homo ben,’ antwoordde ik. Ik had er nog nooit echt bij stilgestaan, het nog nooit benoemd, maar door de zelfzekerheid van het meisje flapte ik het eruit. De jongen in het zwembad, mijn heimelijke verlangen naar Willy. Ik moest het toegeven: dat was wat ik wilde.

Tijdens de les moraal hadden we net de opdracht gekregen om per twee een spreekbeurt te geven. Het meisje en ik kozen voor het thema “homoseksualiteit”. Achteraf gezien denk ik dat het onze manier was om te rebelleren tegen het schoolsysteem dat deed alsof homo’s niet bestonden. En dat terwijl er op het PIVA-Instituut dubbel zoveel homo’s rondliepen als op een doorsnee middelbare school. Vooral in de afdeling Hotel, keuken en zaal was een groot deel van de leerlingen homoseksueel. Maar er werd toen niet openlijk over gesproken, ook niet door de jongeren onder elkaar. In de media hoorde je af en toe wel iets over homoseksualiteit. Men had er begrip voor, maar meestal werd het afgedaan als een marginaal fenomeen.

Onze spreekbeurt betekende meteen ook onze *coming out* op de school. Niet dat die een grote verrassing was voor de rest van de klas. Niemand deed er moeilijk over en de meesten reageerden positief. Willy gaf me een schouderklopje en zei dat hij onze spreekbeurt fantastisch vond.

Zoals gewoonlijk gingen hij en ik de zaterdagavond nadien met onze vriendinnetjes naar de film.

Toen de meisjes al naar huis waren, gingen we samen nog iets drinken. Ik miste mijn laatste bus naar huis. Willy belde naar zijn moeder en legde de situatie uit. Ik mocht bij hen in Antwerpen blijven slapen.

Willy’s moeder was een gescheiden vrouw. Een heel lieve en knappe mama. Een echte ‘madame van ’t stad’ zoals ze zeggen, tot in de puntjes verzorgd en altijd mooi gekleed. En ze liet me bij Willy in bed slapen. Het was warm en we lagen daar poedelnaakt. Ik herinner me nog zijn pittige jongensgeur, de halve maan die tussen de gordijnen piepte. We babbelden nog wat over de film. Willy gaapte. We zwegen. Het was nu of nooit. Ik moest het erop wagen. Mijn hand zocht zijn been. Ik voelde een ader kloppen onder zijn zachte huid. Hij legde zijn hand op de mijne. Shit, hij wil niet dat ik hem aanraak, dacht ik. Maar dan gleed zijn hand naar mijn buik. Hij begon me te strelen. We kusten en kropen dicht tegen elkaar aan. Het vrijen verliep nog wat onhandig, maar toen we allebei vlak na elkaar klaarkwamen, wist ik het zeker: geen meisjes meer voor mij. Dit was wat ik wou, en niets anders.

De week nadien maakten we het allebei uit met onze liefjes. We gingen nu met z’n tweeën naar de film. En elke keer bleef ik bij Willy slapen. We genoten er vooral van elkaar te knuffelen en in elkaars armen te slapen. We bevredigden elkaar, maar aan echte seks waren we nog niet toe. We beschouwden onszelf niet echt als een koppel. Dat was ook voor ons te ongevoon in die tijd. Wat we samen in bed deden was iets vanzelfsprekends. Het gebeurde gewoon, erover praten

deden we niet. Waren we verliefd? Dat weet ik niet, maar ik koesterde een zeer diepe genegenheid voor Willy en hij voor mij.

Onze vriendschap is blijven duren tot ik stopte met studeren aan het PIVA, hoewel we na verloop van tijd niet meer samen uitgingen en ik nog zelden bij hem bleef slapen. Toen ik op mijn achttiende mijn eerste vriend had, hield ik nog een tijdje vanop afstand contact met Willy. Maar na een paar jaar verwaterde dat.

Ik hoorde niets meer van hem tot op een dag in 1985. Zijn moeder belde me op. Haar stem klonk gebroken. Ze had verschrikkelijk nieuws. De week voordien was Willy in slaap gevallen toen hij een bad nam. De waakvlam van de gasboiler in de badkamer was uitgegaan, zonder dat Willy het gemerkt had. Toen ze hem vond was het al te laat.

Ik was er ondersteboven van. Willy verdomme... Zijn lieve glimlach, zijn guitige ogen, ik zou hem nooit meer zien. Waarom hadden we mekaar niet vaker opgezocht de laatste jaren? We hadden zoveel mooie films gemist. Willy had me een weg getoond, een weg die ik voor de rest van mijn leven zou volgen.

Voor het eerst in mijn leven werd ik geconfronteerd met de dood van iemand van mijn leeftijd. Voor het eerst stond ik erbij stil dat het ook mij kon overkomen. Een verkeersongeval, een elektrische schok, verdrinken. Maar wat mij in dat vervloekte jaar 1985 echt boven het hoofd hing, kon ik toen in de verste verte niet vermoeden.

2

Helemaal de kast uit (1981)

De discojaren van begin jaren tachtig waren echt mijn ding. De muziek, de uitbundige kleding, de glimmende dansvloeren, de spiegelende discoballen. Ik was er dol op. Van dansen kreeg ik nooit genoeg. Vanaf mijn zeventiende ging ik elk weekend samen met mijn zus Tisha en haar vriend Frank naar de trendy discotheken uit de streek. Terwijl zij zedig de discojive dansten, ging ik uit de bol op het podium. John Travolta kon van mij nog iets leren. Na een tijd kende iedereen me en had ik de meisjes om mee te dansen maar uit te kiezen.

‘Allemaal goed en wel,’ zei Tisha. ‘Maar een lief? Hoe zit het daarmee?’

Ik liet haar vraag onbeantwoord. Op school wisten ze hoe de vork in de steel zat, maar mijn familie op de hoogte brengen, daar was ik nog niet aan toe.

Ondertussen loerde ik stiekem naar de knappe gasten om me heen. Allemaal volbloed hetero’s natuurlijk. Met hen iets proberen zat er niet in. Nee, om aan mijn trekken te komen, moest ik andere bronnen aanboren. Met Willy had ik geëxperimenteerd, maar nu wou ik

meer. Ik was vooral geïnteresseerd in mannen die wat ouder waren dan ik. In Antwerpen had ik horen vertellen over *cruising* in het stadspark. Een vluchtig seksavontuurtje met een knappe vreemde man, dat wou ik ook wel eens proberen.

Op een mooie lentedag trok ik op mijn eentje naar het park. Al de mannen en jongens die ik er zag rondlopen kwamen duidelijk met dezelfde bedoelingen als ik. Zwoele blikken, een stiekeme knipoog, een tersluikse glimlach. Ik merkte dat ze opvallend vaak naar het urinoir gingen. Blijkbaar legden ze daar contact. Ik liep een paar keer om het gebouwtje heen en besloot dan de koe bij de horens te vatten.

Drie mannen volgden me meteen naar het urinoir. Ik ging aan het midden van de plasmuur staan en ritste mijn gulp open. Twee van de mannen kwamen naast me staan. Ze haalden hun penis te voorschijn en staarden gefascineerd naar mijn jonge exemplaar. Urineren deden ze niet. Niet verwonderlijk met hun edele heer die zich strak oprichtte. Daar stonden we minuten lang in een onwennige stilte. Ik vroeg me af wat ze van mij verwachtten.

Dan gromde de ene binnensmonds, ritste zijn gulp dicht en stapte op. De andere dacht dat hij beet had en legde kordaat zijn hand op mijn verschrikte penis. Ik gaf hem een tik op zijn vingers en keek hem verwijtend aan. Hij haalde zijn schouders op, stak verbouwereerd zijn smachtende fluit in zijn broek en maakte zich met open rits uit de voeten.

De derde man was de hele tijd tegen het zijmuurtje

van het urinoir blijven staan. Hij was een stuk ouder dan ik en best knap.

‘Gij ziet er een pittig manneke uit,’ zei hij.

Ik glimlachte en gaf hem een hand. ‘Ik ben Patrick, en gij?’

Zijn naam kan ik me niet herinneren, maar met hem heb ik in de bosjes mijn eerste seksuele ervaring met een volwassen man gehad. Na hem volgden er nog meer, maar het bleef steeds bij kussen, strelen, elkaar masturberen en pijpen. Voor anaal contact was ik nog niet klaar, hoewel sommigen dat wel vroegen.

Eigenlijk was ik een gewillige en naïeve prooi. Veilig vrijen? Geslachtsziektes? Gevaarlijke types? Ik stond er niet bij stil. Homovrienden die me raad konden geven, had ik niet. Van homo-organisaties, laat staan verenigingen specifiek voor homojongeren, had ik nog nooit gehoord. In Antwerpen bestonden toen twee homobewegingen: het GOC en het Roze Aktiefront. Het G(espreks-) en O(nthaal) C(entrum) bekommerde zich vooral om de homo’s die persoonlijke problemen ondervonden wegens hun geaardheid, terwijl het Roze Aktiefront opkwam voor allerlei homorechten. De seksuele aspecten van het homo-zijn was voor hen geen *issue*. Dat was privé. Hoe dan ook, geen van de twee organisaties drong toen door tot in mijn leefwereld.

Ondertussen bleef ik vrolijk uitgaan in hetero-discotheken. Zolang ik op het podium stond, was ik in mijn verbeelding de ideale discoprins. Maar mijn extra-